

Arrest

nr. 337 985 van 17 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2025 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 december 2024 waarbij voor de verzoekende partij wordt besloten tot een beëindiging behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming geen gevolg heeft gegeven aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de commissaris-generaal twee keer geprobeerd heeft om de verzoekende partij te horen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming maar dat ze niet in staat was om op deze momenten een persoonlijk onderhoud af te leggen. De commissaris-generaal stelt dat de verzoekende partij in beide oproepingen voor haar persoonlijk onderhoud werd gevraagd om schriftelijk alle elementen en motieven mee te delen op basis waarvan ze meent internationale bescherming nodig te hebben. Volgens de commissaris-generaal heeft ze nagelaten om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming schriftelijk neer te leggen binnen de wettelijke voorziene termijn en heeft ze geen reden opgegeven om deze nalatigheid te rechtvaardigen. Daarnaast werd de verzoekende partij op 17 september 2024 uitdrukkelijk verzocht om de redenen van haar vlucht schriftelijk over te maken samen met eventuele bewijsstukken (NPO 17 september 2024, p.3-4).

3. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze te kampen heeft met ernstige psychische problemen en hier ook verschillende documenten van neerlegt. Ze stelt dat ze omwille van deze psychologische problemen niet in staat is om te worden gehoord. Ze brengt ook naar voor dat haar broer zich in eenzelfde situatie bevindt en kampt met dezelfde psychologische problematiek. Haar broer was ook niet in staat om een persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal af te leggen. Ze meent echter dat het verschil tussen haar en haar broer is dat haar broer een verzoek om inlichtingen mocht ontvangen. De verzoekende partij kreeg echter geen verzoek om inlichtingen. Dit wijst volgens de verzoekende partij op een onzorgvuldig handelen van de commissaris-generaal.

4. Na een grondige lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 april 2024 een eerste keer werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud dat zou plaatsvinden op 16 mei 2024. De verzoekende partij had echter een attest neergelegd waaruit bleek dat ze niet aanwezig kon zijn. Op 23 augustus 2024 werd ze een tweede maal opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud dat zou plaatsvinden op 17 september 2024. De verzoekende partij was hier op aanwezig maar tijdens het persoonlijk onderhoud bleek duidelijk dat ze niet in staat was om een persoonlijk onderhoud af te leggen. De verzoekende partij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud gevraagd of ze in staat is om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming neer te schrijven. De verzoekende partij stelt dit te kunnen en haar advocaat bevestigt dit ook te zullen doen (NPO 17 september 2024, p.3-4). Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat de verzoekende partij de redenen en motieven van haar verzoek om internationale bescherming binnen de maand na het persoonlijk onderhoud heeft medegedeeld aan de commissaris-generaal.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze geen verzoek om inlichtingen heeft gekregen, kan ze gezien het bovenstaande niet worden gevolgd. De verzoekende partij werd immers niet alleen tijdens haar persoonlijk onderhoud er op gewezen dat ze de redenen en motieven van haar vlucht schriftelijk moest medelen aan de commissaris-generaal, ook in haar oproeping voor het persoonlijk onderhoud op 17 september 2024 werd dit reeds vermeld (Zie oproeping persoonlijk onderhoud 17 september 2024 in het administratief dossier). De verzoekende partij werd dus zowel schriftelijk per aangetekend schrijven gevraagd om de reden en motieven van haar vlucht schriftelijk mee te delen aan de commissaris-generaal als er mondeling op gewezen tijdens haar persoonlijk onderhoud.

De verzoekende partij legt ook verschillende documenten neer die betrekking hebben op haar mentale gezondheidstoestand. Hoewel uit deze documenten blijkt dat de verzoekende partij te kampen heeft met ernstige psychische problemen, kan hier niet in worden gelezen dat ze niet in staat is om de redenen van haar vlucht schriftelijk neer te schrijven en op deze manier de commissaris-generaal de mogelijkheid bieden om haar verzoek om internationale bescherming op een deugdelijke en zorgvuldige manier te beoordelen. Des te meer omdat de huisarts in zijn attest van 10 januari 2025 voorstelt om het gehoor met zes maanden uit te stellen of om hem "op een andere manier dit interview voor een asielaanvraag af te leggen."

5. Derhalve lijkt de verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht is het niet nuttig om de vluchtmotieven van de verzoekende partij te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 4 september 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP is het niet eens met de verwerping van haar beroep. Op het ogenblik van de oproep tot gehoor kende ze zware psychische problemen, ze heeft tot 2 keer toe geprobeerd verklaringen af te leggen maar de verhoren werden afgebroken en het CGVS stelde dan ook voor om schriftelijk haar verklaringen te doen. Dit heeft ze evenwel niet binnen de voorziene termijn gedaan want het was voor haar onmogelijk om dit te doen op dat moment waardoor sprake is van overmacht en ze wijst er eveneens op dat de vraag van het CGVS om schriftelijk haar verklaringen te doen niet op schriftelijke wijze werd gesteld. Het CGVS had hiermee rekening dienen te houden want ze heeft ook psychologische attesten bijgebracht. Ze vraagt haar dossier terug te sturen naar het CGVS. VzP die ter zitting vloeiend Nederlands spreekt en begrijpt, stelt dat het nu beter gaat met haar. Ze is verwonderd dat de zelfs gedeeltelijke verklaringen die ze reeds afgelegd heeft niet beoordeeld werden door het CGVS evenmin als de algemene situatie in haar herkomstland. Ze stelt dat dit een aanfluiting is van het onderzoek van haar VIB. Ze wordt nog steeds behandeld om beter te kunnen worden en aldus een verhoor te kunnen doen, eerder was ze er niet toe in staat en ondanks haar neergelegde attesten kreeg ze toch een negatief antwoord. Ze is inmiddels hier 20 jaar in de procedure met alle negatieve gevolgen voor haar in haar dagelijkse leven. Ze bevestigt -in antwoord op de vraag van de kamervoorzitter- dat ze nog steeds in behandeling is maar geen nieuwe attesten dienaangaande neergelegd heeft.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 24 juni 2025.

Het betoog ter zitting betreft niets meer dan een herneming en loutere voortzetting van argumentatie die verzoekende partij al eerder aanhaalde en waarmee reeds werd rekening gehouden en op wordt geantwoord in de beschikking.

De Raad verwijst hiervoor naar de grond van de beschikking en in het bijzonder punt 4, waarbij op grond van de concrete gegevens in het dossier wordt vastgesteld dat verzoekende partij zowel mondeling als schriftelijk, in de oproeping voor het persoonlijk onderhoud op 17 september 2024, wordt gevraagd schriftelijk alle elementen/motieven op basis waarvan ze meent internationale bescherming nodig te hebben mee te delen aan het CGVS. Zoals eerder werd vastgesteld blijkt uit de door haar neergelegde documenten inzake verzoekende partij haar mentale gezondheidssituatie dat ze te kampen heeft met ernstige psychische problemen, doch niet dat ze niet is staat was de redenen van haar beschermingsverzoek schriftelijk neer te schrijven en op die manier de commissaris-generaal de mogelijkheid te geven haar verzoek om internationale bescherming deugdelijk en zorgvuldig te beoordelen.

De opmerking ter zitting van verzoekende partij dat ze inmiddels al 20 jaar in de procedure is, in welk verband ze eerder al op de Dienst Vreemdelingenzaken opmerkte dat ze al meer dan 17 jaar in Nederland en België woont waar ze allerlei procedures heeft ingesteld, houdt geen verband met en werpt dan ook geen ander licht op voormelde vaststelling.

De overige opmerkingen ter zitting van verzoekende partij gaan evenmin inhoudelijk in op de grond van de beschikking, en de kern ervan dat ze niet aantoont dat ze niet in staat was om binnen de opgelegde termijn schriftelijk de redenen van haar beschermingsverzoek mee te delen, en doen er geen afbreuk aan. Dat het CGVS ingevolge dat handelen en veeleer nalaten te handelen van verzoekende partij besloot om de behandeling van haar verzoek tot internationale bescherming te beëindigen, is dan ook een correct, logisch en rechtsgeldig gevolg en toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte heeft besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van voormelde bepaling. Dit werd al eerder vastgesteld in de beschikking, waarin er voorts ook op wordt gewezen dat het in dit opzicht niet nuttig is om de vluchtmotieven van verzoekende partij te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en verzoekende partij haar betoog ter zitting is niet van aard hierop een ander licht te werpen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

R. VAN DAMME, griffier

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. RYCKASEYS